

D.Tóth Kriszta - Ó, Mr. Alkohol...

2013 április 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

„...mert néha jó veled, ez nem tagadható...” A problémák akkor kezdődtek, amikor abbahagytam a lányom szoptatását. A csaknem tízhónapos gyerekekre a nagymama vigyázott, amíg Alexszal lesétáltunk a Gravelles utcán a kedvenc portugál kisvendéglőnkig.

Degeszre esszük magunkat tenger gyümölcseivel és hozzá jófajta luzitán bort iszunk – ez volt a terv. (Azt csak zárójelben jegyzem meg, hogy egyáltalán nem ment könnyen otthagyni Lolababát brüsszeli lakásunkban, így már a lépcsőházban furcsa tudatállapotba kerültem...) A tervhez képest a valóság az lett, hogy az első pohár bor után fejre álltam, és furcsa nyelven kezdtem beszélni.

Alkohol hatása alatt általában saját, külön bejáratú nyelvet használok a kommunikációra. Ez abban nyilvánul meg, hogy egy, a fejemben még értelmes angol vagy magyar mondatot általában azzal teszek nehezen dekódolhatóvá, hogy kimondása közben egy-egy szót valami teljesen más, oda nem illő szóval helyettesítek. Mindezt úgy, hogy közben szemem sem rebben. Csak amikor az utolsó hang is elhagyta a számat, veszem észre magam is, hogy a közléssel valami nem stimmel – valószínűleg az, hogy tökéletesen értelmetlen. Például. Azt készülök javasolni a férjemnek, hogy rendeljünk közösen többféle ételt, így mindketten mindent megkóstolhatunk. Logikus, meggondolandó, szerethető javaslat, igaz? Namármost, amikor kimondva ez úgy hangzik, hogy:

„Szerintem rendeljünk háromféle sövénynyíró, mert akkor beleszagolhatunk többféle ételbe is” – na, akkor már nem biztos, hogy az ötlet komoly támogatottságra számíthat.

Fent említett brüsszeli vacsoránk a továbbiakban úgy zajlott, hogy amíg én próbáltam a csecsem?szoptatás kilenc+tíz hónapos absztinenciája után egy pohár bortól megbolondult agyamat visszaterelni az emberi kommunikáció normális keretei közé, addig Alex (meg a szomszédos két asztal) könnyesre röhögte magát rajtam. Aztán hazamentünk, és én újabb két hónapig nem ittam, mert nem szeretem, ha nem vagyok ura a helyzetnek.

Azóta eltelt egy kis id?. Lola a hónap végén hét éves lesz, ami azt jelenti, hogy hat éve próbálok szép fokozatosan újraépíteni az alkoholtoleranciámat. De azt el kellett fogadnom, hogy soha nem lesz már a régi. Magyarul: továbbra is átkozott olcsó dolog engem leitatni, egyáltalán semmi kihívás nincs benne. Ez persze egyáltalán nem baj, tudom én, hiszen az „alkohol öl, butít és nyomorba dönt”. Ráadásul a gyerekemnek sem akarok rossz példát mutatni, ugye. De amikor az ember elmegy a kollégáival egy ártatlan stábvacsorára és megiszik kett? (!) kisfröccsöt (tegnap), aztán hazamegy, alszik egyet, majd alig tud kikelni az ágyból, és kénytelen egy jó meleg sapkát a fejére húzni, nehogy szétessen (ma, vagyis: most) – na, az nem vicces. De legalább tegnap este nem beszéltem zöldségeket. Azt viszont csak remélni tudom, hogy ugyanezt err?l a cikkr?l is el lehet mondani...

D.Tóth Kriszta - shopline.hu

Ajánló